

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtaču.)

Št. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1899.

VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

V. Ljubezen do bližnjega.

1.

o *sv. apostol Janes* v svoji starosti že ni mogel hoditi, nosili so ga njegovi učenci v cerkev v Efezu. Castitljivi starček ni mogel imeti dolgih nagovorov, ampak je le vedno ponavljal besede: „Otročiči, ljubite se mej seboj!“ Učenci so ga vprašali, zakaj jim vedno isti nauk oznanuje. Odgovori jim: „Gospodova zapoved je, in kdor to stori, stori dovolj.“ — To so pač resnične besede. Ko je Jezus Kristus hodil še po zemlji, je posebno priporočal zapoved o ljubezni do bližnjega. „Novo zapoved vam dam“, je rekel, „da se ljubite mej seboj. V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen mej seboj.“

Tudi je naznanil, kakšna naj bode ta ljubezen, rekoč: „To je moja zapoved, da se ljubite mej seboj, kakor sem jaz vas ljubil!“

Kako nas je pa ljubil Sin božji?

Zaradi nas je zamenjal prestol svojega veličanstva z delavnico tesarjevo, triintrideset let bival na zemlji in pretrpel najhujše bolečine.

Če je naš Zveličar tako zelo priporočal ljubezen do bližnjega, če je vse njegovo življenje le vzgled, kako se mora kazati ta ljubezen, mora pač vsakdo ljubiti svojega bližnjega, kdor se hoče izveličati. Vsi se moramo ljubiti, ker smo vsi otroci nebeškega Očeta, vsi smo podoba božja, za vse je umrl Jezus Kristus.

Krščanska ljubezen do bližnjega pa se najbolj kaže z deli krščanskega usmiljenja. In prav mnogo dobrih otrok se odlikuje v izvrševanju takih del.

2. V neki vasi na Tirolskem je zbolela uboga dekla. Imela je hudo bolezen na jetrih; več tednov je bila v postelji. Veliko je trpela, pa v bolezni ni bila zapuščena; obiskovale so jo *deklice* iz domače vasi; pogovorile so se, da bodo vsaki dan v prostih urah pri bolnici. Pri tako ljubeznivi postrežbi se je jela sicer umikati trdovratna bolezen, toda zdravje in moč sta se vračala silno počasi; zelo je bila oslabela. Nekega dne so bile nekatere onih pridnih deklic pri nji, ko je prišel zdravnik. Mej drugim je tudi rekel: „Ni mogoče, da bi se bolnici povrnila poprejšnja moč, dokler pije slabo vodo iz vaškega vodnjaka. Ko bi le ne bilo tako daleč do bistrega studenca! Ko bi imela bolnica vsaki dan le pol steklenice one vode, vrnilo bi se ji kmalu zdravje in moč.“ Ko je odšel zdravnik, pogovorile so se dobre deklice, da bodo tudi vrstoma donašale zdravo pitno vodo, kakor so se do sedaj vrstile pri postrežbi. Vsako jutro je jedna izmej njih zjutraj zgodaj vstala in prinesla bolnici velik vrč vode iz bistrega studenca, ki je bil dobre pol ure oddaljen od vasi. Prebivalci one vasi so imenovali te dobre deklice „usmiljene sestre“. Opazovali so jih s spoštovanjem. Vsako jutro na vse zgodaj je hitela jedna izmej njih po dolini k izviru studenčka, tam napolnila vrč ter ga prinesla z veselim

srcem k bolnici. Kmalu se ji je povrnila moč, da je mogla zopet na svoje delo.

Ali se ne ponuja tudi tebi, ljubi otrok, jedna ali druga priložnost, da storiš kaj dobrega?

3. V nekem francoskem mestu so šli otroci v šolo. Mej njimi je bil osemletni *Peterček*, prav priden deček. Da bi ne zamudil šole, niti ni utegnil doma zajuterkovati, ampak s seboj je nesel košček kruha, da bi se okrepčal pri odmoru v šoli. Tedaj se je zgrudila na ulici beraška žena; tako je bila lačna, da ni mogla iti dalje. Nekateri otroci so se smejali. Peterček pa pristopi k nji; pomaga ji vstati in ji dá ves svoj zajutrek. Drugi otroci so se mu posmehovali, češ, kaj bode pa sedaj sam jedel. On jim pa odgovori: „Boljšega zajutreka nisem mogel imeti. Kar se stori ubogemu bližnjiku, človeku več koristi, kakor pa to, kar zavžije. Meni se zdi, da vi ne znate ubožcev prav ceniti; oni so prijatelji Jezusa Kristusa; kar se njim stori, stori se Zveličarju samemu.“ — Res, ta otrok je odgovoril svojim tovarišem, da bi noben učitelj ne mogel bolje.

Kaj ne da, otroci, kako radi bi postregli Zveličarju, ko bi še bival mej nami? Ali bi ne bili neizrečeno veseli, ko bi hotel vzeti kaj od nas? — Pomagajmo v potrebi svojemu bližnjiku iz ljubezni do Jezusa, in potem smo lahko prepričani, da smo dobro delo storili Jezusu samemu.

Al. Stroj.

Jugoslavija *Jugoslavija*

Evina hčerka.

(Spisal *Fr. Kraljič*.)

„Tetka! Eva pa je bila v resnici sladkosnedna. Jabolko — oh — jabolko ji je bilo tako všeč, da je zaradi njega razžalila Boga. A jaz bi gotovo ne bila tega storila, kajne, tetka?“ S temi besedami se je obrnila mala Verica do stare tete, ki je pri oknu sedela in pletla.

„Vericā — pomisli na mamin rojstveni dan in potico — saj ni temu tako dolgo.“

„O tetka, to je druga. Potica vendar ni rajsko jabolko — in tudi Bog mi ni prepovedal jesti — temveč samo pestunja“, se je branila mala Verica.

„Poglej, poglej, kako je zvita. A vendar: zapoved je zapoved. Vedela si dobro, da je sladka potica mami namenjena, in ne tebi. Prelomila si sedmo zapoved, katere Eva ni poznala.“

Verica je umolknila, ker ni vedela kaj odgovoriti. Vzela je lično punčiko, poklicala malega Hektorja in stekla na vrt.

Na vrtu ni bilo niti jabolk niti hrušk — pričel se je bil ravno mesec junij. Počasi je stopala s punčiko v rokah po peščeni stezici. Mali Hektor pa ni bil zadovoljen, da se Verica nič ne zmeni zanj. Poskočil je in z umazanimi tacami pomazal njeno belo krilo.

A zato jo je skupil. Verica ga je vdarila z punčiko po hrbtu, da je zacvilil in zbežal v stran mej cvetlice ter znašal nad njimi svojo jezo.

„Hektor! Hektor! Čakaj, nesnaga“, je zaklicala Verica in ga zapodila z gredice. Tu je začula škripanje vrtnih vrat. Ozrla se je nazaj in zagledala pestunjo, ki je nesla krožnik debelih, sladkih jagod.

Hitro je tekla proti nji mislé, da pestunja nji nese jagode.

„Nič ne teci, sladkosnednica. To ni tebi namenjeno, marveč mamici“, je dejala pestunja in postavila krožnik na mizo pod široko jablano.

Jezno se je obrnila Verica v stran. Prav nič nista bili prijateljici z pestunjo. Zadnjič jo je postavila v kot, bratu pa je prinesla slaščic in vina. Oh, kako so se ji cedile sline —.

„Ne boj se — ne! Ne bom zobala mamici namenjenih jagod. Kar pojdi!“

„O, pridno dekletce! o, saj poznam Verico.“
Potem se je oddaljila z vrta.

Verica je ostala sama pri sladkih, tako zapeljivo duhtečih jagodah. Počasi je splezala na stol — pustila ležati punico na tleh — porinila krožnik na stran in gledala jagode. Mislila je gotovo na mater Evo, katera pač ni bila v večjih skušnjavah, nego ona sama. A ravno danes se hoče izkazati, da se ne bode dotaknila

jagod. In tetka jo bode tako rada imela. Nagajivemu Hektorju pa je bilo dolgčas samemu. Priskakal je k mizi in skočil na zraven stoječi stol. In svoj nosek je stegnil hoteč povohati jagode.

„To ni zate, Hektor“, je vzkliknila Verica in prijela z desnico žlico hoteč odbiti Hektorjev napad, levico pa je položila kot v obrambo čez jagode.

Hektor je hitro odmaknil nos in le od strani gledal lepe jagode. Verica je sicer odstranila začasno nevarnost, a sama prišla v ožjo dotiko z jagodami. Sedaj so ji šele prav zadišale, ko jih je imela pod noskom. „Oh, kako lepe so in kako dišé“, je vzdihnila in se odmaknila v stran. Ne, jesti noče Verica. A ko je le gledala jagode, so se ji zdele vedno bolj prikupljive in omamljive. Samo jedno hoče pokusiti, zato še ni treba vseh pojesti. Da, da samo jedno in nič več. Počasi je Verica spustila žlico na krožnik, a globlje zajela, nego je hotela. Ko jo je vzdignila, je bilo pet jagod na nji.

„Nazaj devati s žlice je grdo“, je rekla oni dan teta. Teh besedij se je v tem trenutku spomnila Verica. Nekoliko časa jih je gledala in se ozrla potem na Hektorja, ki se je kaj prijazno obliznil.

„To ni zate, Hektor“, je ponovila Verica, kot bi se hotela opravičiti, in jagode so izginile v rudečih ustih.

„Kako so dobre“, ji je nehoté ušlo.

Še jedenkrat jih hoče pokusiti, saj se ne bo toliko poznalo, in potem nič več.

Zopet je zajela z žlico in potem zopet. Hkratu je pozabila Evo, pestunjo, teto in mamico. Jagoda za jagodo je izginjala s krožnika. In sedaj, ko se je zadnjikrat obliznila, ji je prišlo spoznanje in ž njim strah. Vrata so zaškripala. Brzo se je Verica obrisala z ročico krog ust in porinila krožnik pred Hektorja. Ta je oblizal zadnjo sladko kapljico, — nevede za izdajo Verice.

Na vrt je stopila tetka, pristopila k mizi in takoj vedela, pri čem da je.

Dolg, oster pogled je zadel zarudelo Verico, ki je le s silo zadrževala jok in z vidnim naporom gledala teto.

„Verica, kdo je pojedel mami vse jagode?“

„Hektor“, je odgovorila ta počasi.

„Hektor?“ se je začudila teta in krog njenih usten je nehoté igral nasmeh.

„Da — da, tetka — Hektor“, je zatrčila Verica. „Saj sem mu branila, a se ni zmenil zato in pojedel mamici jagode.“

„Čudno“, je dejala teta in nalašč nekoliko časa molčala, da bi se Verica premislila.

„Ti se vendar ne lažeš, Vera? Potem bi bila slabša kot Eva, katero si ravno prej grajala.“

„Ne, teta, ne lažem.“

„Torej je Hektor snedel jagode — in ti nobeno — niti jedne? Pomisli, Vera.“

„Ne — ne, teta!“ je jecljaje odgovorila Verica in zarudela.

„Sèm pojdi, Vera“, je dejala teta.

„Verica je počasi — prav počasi zlezla s stola v strahu, kaj neki bode.“

„Vera, kaj je to na bradi? — In ti se še tako nesramno lažeš?“

Verica se je ustrašila. Pozabila je, da ji je zdrsnila jedna jogoda iz žlice in se dotaknila brade. Zajokala je glasno, hoteč teto objeti. A kes je bil prepozno došel.

„Ti grdi, sladkosnedni otrok. Lagati in lizati znaš in potem pa še vso krivdo zvreči na Hektorja. Kako naj te kaznim, da bo dovelj za vse te pregrehe. Tam v kotu v sobi moraš stati in odslej te bomo imenovali ‚malo Evo‘, dokler se ne poboljšaš.“

Verica je jokala in prosila teto, a zaman. Ostati je morala v kotu — do kosila.

In sedaj ni Verica več sladkosnedna. Posebno pa se je laži odvadla za vselej.

Ne zabi...

Ne zabi, otrok moj, nikdar,
Da v srčecu imaš altar
In na altarčku živi cvet —
Ta cvet je z božjih vrtov vzet!

Lej, da ti vedno bo cvetél,
Da nikdo ti ga ne bo vzél;
Le čuvaj ga in ga varuj —
Nebeški angelj s tabo čuj!

Milka Posavska.

Šmarnice!

Katero cvetlice imaš najrajše?“ tako se mnogokrat vprašujejo ljudje, zlasti otroci. A slišijo se jako različni odgovori na to vprašanje. Onikrat — se li še spominjate? — je na tem-le mestu nekdo močno hvalil zvončke, češ, da so mu to najljubše cvetlice na svetu. No, jaz mu iz srca privoščim to veselje, in sicer še tembolj, ker jih imam tudi sam zelo rad. Vendar meni so še dokaj ljubše šmarnice. Oj, kako so to premilo lepe cvetlice! Kako nežni so posamezni snežnobeli cveti in kako ljubko so razobešeni kakor zvončki ob stebelcu, ki jih tako ponosno dviga kvišku mej podolga-stimi, prijetno zelenimi listi ter z njimi radostno pozvanja, kolikorkrat zapiha prijetni majnikov vetrič. Vseh bolj poznanih cvetlic sem veselo pričakoval vsako leto, ko se je jela oglašati gorka spomlad; a tako željno nisem pričakoval nobenih, kakor preljubih šmarnic. V več krajih so se razvijale in dan na dan sem hodil gledat, kje se mi bodo razcvele najprej. In kako slovesen praznik je bil tisti dan, ko sem si natrgal prvih šmarnic! I, kaj bi tisto; tega si ne dam odreči: šmarnica je kraljica mej cveticami; to sem zmiraj trdil in bom trdil, dokler bom živ.

To slavo pa šmarnica zasluži posebej s tem, da je svoje ime dobila od presvete Device Marije in da je po svoji lepoti in svojem prijetnem vonju prelepa podoba Marijine svetosti in veličastnosti. In kakor vam hvalim mej vsemi cveticami najbolj krasotico šmarnico, tako vam mej vsemi Marijinimi pobožnostmi prav posebno priporočam prelepe „šmarnice“.

V to svrho vam nasvetujem prav na kratko tri reči: 1. Napravite si lep Marijin altarček doma ali v kaki Marijini kapelici blizo doma. Če ga pa sami ne morete napraviti prav lepega, pridružite se drugim gorečim častilcem Marijinim. Le pogledjte na sliki, kako pridni otroci lepo zaljšajo Marijin altar in venčajo njeno podobo. — 2. Odberite si nekaj posebnih pobožnostij, katere boste zvesto opravljali ves Marijin mesec. Najbolj se priporoča, da hodite v cerkev k skupnim šmarnicam ter zvesto pazite, kaj se tam oznanja v Marijino

proslavo, ter tudi pridno molite in pojte. Poleg tega pa še doma radi prebirajte Marijine knjige, pobožno molite Marijine molitve in veselo prepevajte Marijine pesmi!

— 3. Nad vse pa se boste prikupili Mariji, ako ji v svojem srcu napravite lep altar, to se pravi, ako se posebej ta mesec trudite, da se iz ljubezni do Marije

varujete grehov in se prizadevate za prelepe čednosti ter tako posnemate prekrasni vzor ali zgled, ki ga je nam vsem zapustila prečista Devica, Kraljica majniška!

„Internus“.

Pomladni spomini.

(Nabral *Angelar Zdénčan.*)

II.

Go pot sem se namenil nekaj poučnega napisati, saj naše življenje ni samo kratkočasje, ampak tudi dôba resnega dela in truda.

V berilih ste že često brali ona znana Vodnikova stiha:

Jablane, hruške in druge cepé
Cepi v mladosti za stare zobé!

Brali ste jih naglo, pa morda ničesar niste mislili pri njih. Tudi jaz nisem mnogo mislil, ko sem jih v prvič bral, ne, še norčeval sem se iz njih, češ, ko bom star, tako ne bom imel več zob. Jaz res nisem ničesar mislil, a drugače naš gospod učitelj. Naša šola je bila v tem oziru izvrstna, da nas je naučila cepiti, za kar sem ji še sedaj hvaležen.

Ko so se prikazali na drevesih prvi popki, smo prosili učitelja, naj gremo rezat mladike. Tega nismo storili iz ljubezni do cepljenja, ampak, da smo smeli iti na prosto. In res, dan za dnem smo hodili z učiteljem, danes v to, drugi dan v drugo vas po mladice. Sami jih nismo smeli rezati, da ne bi kaj pokvarili, a vezali smo jih skupaj in nosili učitelju. Torej mladice smo imeli na moč od raznovrstnih dreves, od vsakega posebej zvezañe v butarice. Te je spravil učitelj v klet, kajti še marsikaj je manjkalo, predno smo mogli cepiti, ali mar ne?

Za cepljenje je treba cepilnega voska. Navadni kmetje cepijo pri nas kar z navadno ilovico, in dostikrat se jim prime, mi pa, ki smo bolj napredni, nismo za-

dovoljni z ilovico, ampak pravega voska moramo imeti. In res smo ga kuhali kar z učiteljem vred, to se pravi, mi smo gledali, učitelj je pa kuhal. Da smo pa imeli pravico gledati in pozneje pravico do voska, smo prinesli učitelju smole. Te smo lahko dobili, kajti jelk in smrek se mnogo nahaja pri nas. Dve tretjini smrekove smoše in jedno tretjino čebelnega voska pridno mešaj na ognju in prilij še nekoliko špirta: in cepilni vosek bo kmalu dober. Ko je prišel mladi mesec koncem aprila ali pa v začetku maja, smo začeli cepiti. Po starih pravilih mora biti mlad mesec, sicer ne raste drevo rado in tudi ne rodi tako hitro. To je staro prepričanje vaških, izkušenih mož in treba se ga je držati.

Za šolskim poslopjem se je raztezal šolski vrt, poln tankih divjakov, katere smo sčasoma pocepili. Vsak je prinesel s seboj palico, jo obrezal na jedni strani in na njo napisal svoje ime. Te paličice smo privezali k divjakom, katere smo cepili. Če se je prijel, pa je vedel dotičnik, čegav je. Vesel je bil, če se je prijel, žalosten, če se ni. Nože smo dobili pri učitelju, vosek tudi, in navodilo, kako moramo cepiti. Pozneje se nisem nikoli več pečal s cepljenjem, pa vendar si upam še sedaj cepiti, tako natanko sem se naučil. Le pomnite, moji mladi čitatelji, kar se v prvi mladosti navadiš, to najdlje veš in znaš!

Vsak učenec je dobil deset divjakov, da jih pocepi. Ne bom popisoval, kako se mora cepiti, ker bi bil premoten in preteman moj opis. Le vprašajte svoje dobre očete ali pa kakega sadjerejca, pa vam bo pokazal. In dobro je, če se navadite cepljenja, če te znanosti ne boste rabili iz potrebe, jo lahko rabite za razvedrilo in zabavo.

Ko smo pocepili in kolčke postavili k svojim drevescem, smo radovedni in nestrpni pričakovali, kaj se bo prijelo in kaj ne. A kar nismo na šolskem vrtu pocepili, smo na domačem. Dan za dnem smo moledovali učitelja, da nam dá za toliko in toliko divjakov voska. In dajal nam ga je drage volje. Toda dajal ga je nam premalo, vsaj kakor se je nam zdelo. Zato smo si kmalu pomagali. Ta je rekel, da ima doma petnajst, drugi deset, tretji dvajset divjakov, dasi jih je imel komaj pet.

Ni bilo lepo, da smo se lagali, in učitelj je tudi najbrže to opazil, kajti voska je dal komaj za pet. Dobro pa je bilo, kolikor smo ga dobili.

Mej tem časom smo hodili na vrt gledat, če se je že prijelo. Dolgo ni bilo nič. A kar nakrat je začela sedaj temu mladika brsteti, sedaj onemu. Sčasoma je vse ozelenelo, kar se je prijelo. Jednemu se je prijelo več, drugemu manj, tretjemu nič. Ne, da bi se bahal, povem, da se je meni prijelo osem drevesc, kar je že nekaj, če pomislim, da sem tisto leto prvič cepil. In veste še nekaj? Najlepši divjak, ki se je prvi prijel in najlepše rastel, je bil moj. To če nekaj reči, kaj se boste! A nisem dolgo užival te slave. Neki dan se je smukal Pavletov okoli mojega drevesca in odlomil krasno zeleno mladiko. Ne vem, ali je to naredil iz nerodnosti ali iz nevoščljivosti, ker se njemu ni nič prijelo. Kaj sem hotel? Hud sem bil in učitelj mu je še menda dal nekaj zdravila, a najlepšega drevesca le ni bilo.

Obljubil nam je tudi učitelj, da nam bo dal drevesca zastonj, kadar dorastejo. Jaz nisem nobenega dobil, pa se pozneje tudi nisem menil zanje, ker sem pustil domačo šolo in odšel v mesto. Pa mi tudi ni žal za tista drevesca, saj jih bom lahko nacepil, kadar bom dobil kaj vrta. Tako storite tudi vi, dragi čitateljčki, če znate cepiti; če pa ne, se naučite: ne bo vam žal!

Kako opravilo ima naša ljuba nebeška Mati v nebesih.

(Nemški spisala S. Gruden. — Prosto poslovenil *Ź. Š—a.*)

Nestrpno je trkal mrtvaški angelj na nebeška vrata. Nejevoljni vratar nebes odpre in angelj smrtni mu izroči malega dečka, katerega je ravno prinesel z zemlje. Bliskoma na to odplove angelj po temnem nebesu proti zemlji, kajti napravila se je trda noč in nebeški poslanec je imel še danes polne roke dela. Sveti Peter odpelje malega dečka, katerega je bil še prej oblekel v tančico iz luči in svetlobe, v angeljsko spalnico.

In krasna, nepopisno krasna je bila ta spalnica. Raztezala se je v neskončno daljavo in nebeški krilatci so počivali na svetlih oblačkih, kateri so se neprenehoma zibali. Obdani od čarobne nebeške svetlobe, skrili so nekateri angeljčki svoje glavice pod peruti, drugim je samo glavica gledala iz oblakastih blazinic, a nekateri so zopet podpirali z drobnimi ročicami trudne glavice ter zrli zvedavo novega gosta. Angelji varhi, ki so morali čuvati vso noč te zaspančke, pritekó k dečku, primejo ga ljubeznivo za roke ter ga položé v mehko posteljico, kjer je kmalu prav sladko zaspal.

Drugo jutro je donela iz daljave omamljiva godba; beli zvončki in modre zvončnice so hiteli od posteljice do posteljice, budeč male zaspančke, in štirje lepo oblečeni angeljci so pripeljali v spalnico z dragimi kameni posuto školjkino lupino, v kateri je bila sama čista rosa; to so bili angeljci zarano nabrali po raznih dišečih cvetkah. V to školjkino lupino so naglo poskakali nebeški krilatci iz svojih posteljic. Prazne posteljice so se mej tem dvignile in zginile v višino. Gorki solnčni žarki so potem obrisali mokre krilatce.

Sedaj pristopi angelj varuh k nebeškim otročičem, ter jih odvede lepo zvrščene k ljubemu Bogu, kateri je sedeč v svojem zlatem prestolu poslušal njih molitvice. Po dovršeni molitvi odhiteli so veseli krilatci v spremstvu svojih varuhov v bližnji zvezdati gozdiček, kjer so se pričeli prav veselo igrati. Petja, vriskanja, skakanja in tekanja ni hotelo biti konca; vsem je sijalo nebeško veselje iz nedolžnih očesc. Jediní deček, katerega je smrtni angelj po noči prinesel v raj, je stal na strani in bridko jokal. Mali razposajenčki so hoteli na vsak način prisiliti dečka, da bi se ž njimi igral, da bi ž njimi skakal in bil vesel; jeden angeljčkov je celo dečka objel ter mu na ušesca pripovedoval, da ga prav rad ima, a da ga bode pa še raje imel, ako ž njimi malo zaraja.

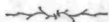
Toda zastonj! Deček je še bolj bridko jokal. „Zakaj pa?“ vprašate dragi bralci. — No, deček je želel iti k svoji ljubi mamici, brez ljube mamice se ni hotel igrati.

Mahoma pa obda neka prečudna svetloba ves gozdiček in vesele igralce; listje na drevju je nehalo šumeti, cvetke so pa pričele najlepše dišati a tudi nebeški nagajivčki so potihnili ter začudeni gledali proti koncu gozda, kjer se je prikazala veličastna postava, naša ljuba mati Marija, božja Mati, obdana od nebeškega sijaja in krdela angeljev. Na njenem obrazu je bila še vedno znati ona žalost, katero so ji bili zadali brezsrdni ljudje, ko so križali njenega Sina, Odrešenika vsega človeštva. In ravno v tej žalosti se je izražala vsa njena neskončna ljubezen in milina.

Veselo vriskaje stekó nebeški krilatci Materi božji naproti. Prihitevši do nje, so ji objemali kolena, poljubovali roke, in ljubkovanja ni hotelo biti ne konca ne kraja. Tako obkrožena od veselih otročičev stopa Marija naravnost do žalostnega dečka, ki je začudeno zrl to nebeško prikazen.

„Mati, ljuba mati, ali ste vendar prišli?“ vikne veselo deček ter steče razprostrtih rok Mariji naproti. Nebeški krilatci so se pa dečku natihoma smejali in drug drugega s komolčki dregali.

„Dragi moj ljubček“, spregovori Marija, veseleča se otrokove sreče. „Tvoja mamica je še vedno na zemlji in ona mora še veliko, veliko dolžnosti izpolniti, predno jo pokliče nebeški Oče k tebi. Ali Bog, neskončno dobrotljivi Oče, je podelil meni ta dar, da vsakdo izmej vas v meni spozna svojo ljubo mater, da vidi na mojem obrazu drage poteze svoje ljubljene matere, ker le na ta način more biti vaše veselje popolno, ako veste, da vas čuva vroče ljubeče materino srce.“

Večerni zvon.

Prijazno nam večerni čas
Prepéva zvon v dolíni,
In od svetá izvablja nas
K nebeški domovíni.

Utihne zvon in spev njegov,
Le v dalji se oglašá . . .
Za njim pa raz zemeljski krov
Hitijo srca naša . . .

Milka Posavska.

Lastovka.

Milica je mnogo govorila; neprestano se je držala na strani svojega očeta ali matere in jima vedela povedati tisoč vsakovrstnih malenkostij. Nekoč, ko je s stariši obedovala na vrtu, je zaslišala lastavico, ki ji je letala nad glavo in neprestano ščebetala. V pričetku jo je to veselilo, za nekaj časa pa je rekla:

„To je ščebetalka, ta lastovka! Ko se zvečer porrne domov, bo gotovo pošteno utrujena.“

„Jaz imam“, je rekel oče, „tudi lastovko, ki ravno tako nikdar ne molči in gotovo ne verjame, da je ščebetalka; in videti je, da ni čisto nič utrujena, ko gre spat.“

Milica je zarudela in govorila od tega dne mnogo manj.

— c—.

Zaspanček.

Ej, takó . . . No, lepa reč!
Velik je že dan,
Pa si, ljubi deček moj,
Vendar še zaspan.

No, le brž iz postelje
Venkaj na poljé!
Solnček se smehlja na nebu,
Ptičke žvrgolé!

„Ah, pustite, mamka, me,
Prosim vas lepó —
Sanjal sem nocoj, ah, sanjal,
Mamica, takó:

Angeljci so prišli sem
In so peli mi,
Zvezdice so okrog las
V venec deli mi . . .

In nebo odprto zrl
Že sem nad seboj . . .
In angelj me nagovori:
„Danes greš z menoj!

Tja, kjer ljubi Bogec naš
Biva vekomaj,
Tja te dvignem nad oblake
V zlati, sveti raj.

Tamkaj v krogu našem boš
Srečen bival ti,
In veselje tam brezkončno
Boš vžival ti . . .“

„Pa ste vzeli, mamica,
Meni sanje te!
Naj zadremujem še ta hipec,
Pridejo po mé . . .

Pridejo, ah, pridejo . . .
Mamka, prosim vas,
Zdajle še zaspal bi lahko —
Zdaj je zadnji čas . . .“

— n—.

39. Ptičje gnjezdo.

*Andantino.**P. Angelik Hribar.*

1. Nič ni - kar se, pti - ca, ba - ti, Ko na mladih
2. Ro - ka bi - la bi hudob - na, Ki bi vam sto -
3. Sladko z gr - ma in dre - ve - sa Po - je - te nam
4. Mir - ni, brez skr - bi bo - di - te, Ti in mla - di

1. tu če - piš; Ka - kor do - bra, prid - na ma - ti,
2. ri - la kaj; Ti - ho, ti - ho, pti - ca drobna,
3. pti - či vi; Vrt nam tre - bi - te mr - če - sa,
4. rod ves čas; To sa - mo mi do - vo - li - te,

1. Zá - nje tru - diš se, skr - biš.
2. Pred me - noj ne tre - pe - taj.
3. Da cve - tè in sad ro - dí.
4. Da o - bi - ščem vča - si vas.

Jož. Stritar.

Zastavica.

V avstrijski lepi domovini
Kot glavno mesto me dobiš;
Poguben v gozdu sem zverini,
Če zlog moj prvi izpustiš.

(Odgonetka in imena rešilcev v prih. listu.)

Odgonetka zastavice v 4. številki:

Meso — osem.

Prav so uganili: Kočevar Fr., prvošolec v Mariboru; Kočevar Ivek, učenec v Središču (lepa hvala za voščilo!); Vršič Vekoslav in Bratina Jožef, realčan v Ljutomeru (lepa hvala za voščilo!); Hafner Miroslava, učenka I. razr. mešč. šole, Kržan Fr., učenec v Ljubljani; Stanko Novakov, učenec IV. r. v Senožečah; Kavčič Jožek, učenec IV. razr. pri Sv. Juriju ob južni žel.; Fabjančič Fr., učenec na Bučki; Bezenšek Minči, učenec na Frankolovem; Pirc Ciril, realec, Pirc Stana, učenka na c. kr. vadinici v Ljubljani; Ježovnik Cirila in Slavika, učenci v Velenju; Zorko, petošolec, Dostal Adolf, učenec v Ljubljani; Trafenik Florijan, učen. pri sv. Florijanu v Rogatcu; Skrinjar Stanko, učenec III. r. v Trstu; Mahnič Kristina, Kavčič Milena, Lavrič Francka, Drmelj Anica, učenke v zavodu čč. šolskih sester v Trnovem pri Ilirski Bistrici; Lovšin L., četrtošolec, Pavlin Ciril, prvošol. v Ljubljani; Ozebek Makso, učen. v Škofji Loki; Krušnik Anton, Lužar Ivan, Vavpotič Fr., Kopitar Andrej, Fabjan Ciril, Kristoščič Karol, dijaki v Kranju; Heidrich Mici, učenka v Kranju; Treven Zmagoslav, Badiura Nadoslav, Dežela Frid., učenci V. r. v Idriji; Reich Alojzij, realčan v Ljutomeru; Schmalz Leon in Mate Avgust, Rudolf, učenci na c. kr. vadinici v Ljubljani; Cerkovnik Dominika, Rom Amalija, Kveder Franciška, učenke IV. razreda dekl. šole v Celju; Merala Angela, učenka I. razreda mešč. šole pri gg. uršulinkah, Merala Zofka, učenka na c. kr. vadinici v Ljubljani; Gregorc Fr., učenec v Novem mestu; Vodeb Teodor, Kreč Stanko, učenca III. r. na c. kr. vadinici, Okorn Marica, Gartner Zvezdoslava in Gabrijela, Likar Pavelca, Može Mimica, Deme j Angela, Fettich - Frankhein Zlatica in Fricka, Tomšič Stefi in Poldi, Huth Anica, Gartner Albina in Dragica, gojenke čč. gg. uršulink v Ljubljani; Potočnik Mih., odv. uradnik v Gornji Radgoni; Pavlin Ciril, prvošolec v Ljubljani; Cerar Angela, učenka VI. razr. pri čč. gg. uršulinkah v Ljubljani; Kragl Viktor, dijak v Trzinu; Vrabl Ivan in Konrad, učenca v Središču; Deleja Angela, učenka IV. razr. v Rečici; Štrifot Niko, učenec III. razreda v Kranju; Golobranc Franciška, učenka IV. razr. dekl. šole v Celju; Kobi Francka in Korenčan Francka, gojenki pri čč. gg. uršul. v Ljubljani; Korenčan Tonči, Ivanica in Mici, učenke na Vrhniku; Staré Bruno, dijak v Ljubljani; Bergant Ana, Fos Efa, Hočevar Mar., Kalin Julika, Kocjančič Amalija, Leon Ani, Miselj Ema, Nadižar Bojoslava, Pogorelec Štefanija, Potočnik Katar., Jal Verja, Vilhar Ksaverija, Zupančič Urška, gojenke v Lichtenthurnovem zavodu; Fatur Slavko in Ivan, učenca na Rakeku; Jelen Rozalija, učenka IV. razr. v Celju; Druškovič Andrej, prvošolec v Ljubljani; Osterc Anica in Razlag Ivanka, deklici pri sv. Križu bl. Ljutomera; Trtnik Ivica in Gradisek Fanči, učenci v Ljubljani; Einspieler Lambert, dijak, Mohar Mici in Einspieler Ema, gospici v Novem mestu; Einspieler Štefanija, učenka pri čč. šol. sestrah v Mariboru; Podergajs Marija, učenka dekl. šole v Celju; Šlamberger Tonček, Inka in Nuša v Kranju; Mlinar Anton, prvošolec v Kranju; de Gleria Dragica, Gostiša Mici, Rovšek Kati, Ravhekar Zinka, Turnšek Mici, učenke uršulinskega samostana v Škofjiloki; Milavec Franciška in Gartner Drag., učenci, Novak Jožef, Hofman Stanislav, Zihel Fr., Pirc Pavel, Brus Iv., Kolar Jožef, Zihel Matija, Širca Fr., Podboj Andr., učenci v Planini; Ipavec Rafael, učenec V. razreda v Idriji; Keček Ivo, Trop Anton, Zorjan Anton, Babič Liza, Dogša Jozefa, Lesjak Mar., Lesničar Mar., Munda Liza, Pogorelec Mar. (Šalovska), Puklavec Mar., Trstenjak Milica in Žibrat Mar., učenci na Humu pri Ormožu; Bizjak Ivana, Godnavec Pavla, Jäger Olga, Krt Alojzija, Mohorič Marija in Rozalija, Pečnik Jozefa, Podpekar Mihaela, Sirc Mar., Šavnik Marta, Špenko Helena, učenke IV. razr. v Kranju; Mokotar Franc in Jožef, Orožen Mar., Šrgan Lud., učenci III. odd. v Turji pri Hrastniku; Kaligar Eleonora, Hedviga, Justina in Mimica, nadučit. hčerke v Sv. Križu pri Kostanjevici; Kaligar Emilija, učenka IV. r. v Krškem.